

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/274/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316221720
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2316221720.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobcu : Ing. H. H., nar. XX. K. XXXX, trvalo bytom E., D. XXX/XX, zastúpeného splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanej: GomboStav, s.r.o., Pažitná 1013/3, 926 01 Sereď, IČO: 46 756 035, zastúpenej advokátom: JUDr. Martin Hudák, Hálkova 32, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 42267552, o zaplatenie 3.195,30 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta z 19.júla 2018 č. k. 8C/342/2016-129, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. žalovanej priznal voči žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 100%, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdu prvej inštancie.

Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 631 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov); § 150 CSP (Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou došlou na súd 7.12.2016 domáhal aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu 5658,84 eur spolu s 5,25% úrokom z omeškania odo dňa podania žaloby do zaplatenia ako aj 54,50 eur trovy súdneho konania a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu odôvodnil tým, že v rokoch 2013 a 2014 vykonával relatívne veľkú rekonštrukciu rodinného domu v Sládkovičove a väčšinu prác vykonávala žalovaná, s ktorou uzatváral čiastkové zmluvy, ktoré boli uzatvárané čiastočne písomne a čiastočne verbálne. Podľa týchto zmlúv boli vykonávané práce a prebiehali platby. Podľa žalobcu práce vykazovali nedostatky a preto bola uplatnená reklamácia dňa 7.8.2014. Následne boli u žalovanej uplatnené ďalšie reklamácie. Keďže zo strany žalovanej nedošlo k riešeniu reklamácií, tak sa žalobca obrátil na Slovenskú obchodnú inšpekciu, ktorá žalovanej udelila pokutu 400 eur. Vzhľadom na to, že žalobca sa nemohol nasťahovať do rekonštruovaného domu, bol nútený si zabezpečiť ďalšiu stavebnú firmu na odstránenie nedostatkov.

Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že zo žaloby nie je zrejmé na základe akého právneho titulu a v akej výške si žalobca uplatňuje svoje nároky. Prílohy k žalobe sú iba papiere podpísané žalobcom, ktoré obsahujú množstvo absolútne ničím nepodložených a nezrozumiteľných tvrdení. Zo žaloby a ani z príloh nie je vôbec zrozumiteľné ako sa žalobca dopracoval k žalovanej sume. Z podaní žalobcu nie je vôbec zrozumiteľné či si uplatňuje sumy s DPH alebo bez DPH. Zo žaloby ani z príloh nie je zrozumiteľné či niečo a čo žalovaný zapríčinil. Žalovanej nie je známe čo znamená interná kalkulácia. Žalovaná poprela tvrdenia uvádzané v žalobe a v jej prílohách o tom, že pri prácach došlo k nejakým nedostatkom, ktoré je potrebné odstrániť. Pre žalobcu vykonala na rodinnom dome v Sládkovičove rekonštrukčné práce, omietky, dlažby, maľovanie. Počas rekonštrukčných prác mal žalobca svojou vlastnou činnosťou

nedodržiavať technologické postupy na čo bol žalovanou opätovne upozornený. Žalovaná vzniesla námietku premlčania.

Na pojednávaní dňa 14.12.2017 žalobca žiadal aby súd pripustil zmenu petitu, tak že žalovaná bude zaviazaná na zaplatenie 4689,81 eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,25% zo sumy 4689,81 eur od 6.12.2016 do zaplatenia a tiež k náhrade trov konania. Podaním z 31.1.2018 žalobca žiadal, aby súd pripustil zmenu petitu tak, že žalovaná bude zaviazaná zaplatiť žalobcovi 3195,30 eur s ročným úrokom z omeškania vo výške 5,25% zo sumy 3195,30 eur od 6.12.2016 do zaplatenia, tiež k náhrade trov konania. Uznesením Okresného súdu Galanta zo 6.2.2018 (č.k. 8C/342/2016-116) súd pripustil zmenu žaloby: „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi 3.195,30 eur s úrokom z omeškania o výške 5,25% ročne zo sumy 3.195,30 eur od 6.12.2016 do zaplatenia a nahradiť trovy konania, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku“.

K zmenenej žalobe sa vyjadrila žalovaná v podaní z 10.5.2018, uviedla, že ani jedna doložená listina nepreukazuje žalobný nárok žalobcu. Cenové ponuky predložené žalobcom nepreukazujú ani vznik škody, ani odstránenie prípadnej škody. Cenové ponuky sú pre súdne konanie irelevantné. Takže prehľady, rozpisy a iné listiny žalobcu predstavujú len tvrdenia, prípadne názory žalobcu, ktoré nie sú ničím objektívne podložené alebo preukázané. Listiny predložené žalobcom obsahujú nezrozumiteľné sumy a vôbec nie je jasné, ako sa žalobca dopracoval k žalovanej sume. Taktiež čestné prehlásenia sú pre toto súdne konanie irelevantné.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého žalovaná v priebehu rokov 2013 a 2014 vykonávala pre žalobcu dielo - rekonštruovala rodinný dom v E. na adrese D. č.d. 502. Žalovaná dňa 7.8.2014 prevzala listinu, ktorou žalobca u nej reklamoval vady vykonaných prác na diele. Listom z 15.9.2014 žalobca opätovne reklamoval u žalovanej kvalitu vykonaných prác na diele, pričom v liste uviedol, že v prípade nečinnosti žalovanej sa obráti na inú stavebnú firmu, ktorá nedostatky odstráni a žalovanej bude predložená faktúra za vykonané práce. Listom z 28.9.2014 si žalobca u žalovanej uplatnil reklamáciu ďalších väd na diele a žalovaná bola požiadaná o odstránenie týchto závad, nedorobkov a nekvality vykonaných prác. Na pojednávaní dňa 18.6.2017 právny zástupca žalobcu uviedol, že sporové strany uzavreli zmluvu o oprave a úprave veci. Žalobca žiadal o primerané zníženie ceny rekonštrukcie domu a na primeranú zľavu si hodlal vyhotoviť súkromný znalecký posudok, ktorý hodlal súdu zaslať v lehote 6 mesiacov. Svoj nárok opieral o ustanovenie § 655 O.z. Nevedel uviesť kto, kedy, akú zmluvu v akej forme uzavrel. Taktiež nevedel uviesť čo bolo predmetom zmluvy a uviedol len všeobecne, že sa jednalo o rekonštrukciu domu. Podľa žalobcu cena opravy činila 29.000 eur. Na otázku súdu, prečo žalobca žaluje 3.195,30 eur, právny zástupca uviedol, že žalobca ako spotrebiteľ nie je povinný v spore presne špecifikovať a právne definovať svoj návrh. Podľa žalobcu žalovaná suma 3.195,30 eur pozostáva z fakturovaných rekonštrukčných prác, zálohy a vlastných režijných nákladov žalobcu. Žalobca vo svojej reklamacii uviedol nedorobené zateplenie, okno je uložené krivo, neukončené zateplenie pod strechou, rýna od dvora je krivá atď., z čoho je možné usudzovať, že sporové strany uzavreli zmluvu o zhotovení veci na zákazku. V predmetnom spore žalobca nepreukázal svoj nárok, nepreukázal kedy uzavrel so žalovanou zmluvu, nešpecifikoval predmet zmluvy, neuviedol a dôkazmi nepodložil aká mala byť odmena za vykonané dielo, nebolo preukazované dokedy malo byť dielo ukončené, kedy žalobca dielo prevzal. V spise sa nachádzajú listiny o reklamacii, ktoré však nemajú žiaden vzťah k uplatnenej žalovanej sume. Strana žalobcu nevedela uviesť akým spôsobom došla k žalovanej sume 3.195,30 eur. Žalobca v žalobe uviedol, že v roku 2013,2014 vykonal relatívne veľkú rekonštrukciu rodinného domu. V žalobe sa uvádza, že čiastkové zmluvy boli uzatvárané čiastočne písomne a čiastočne verbálne. Žalobca však nepreložil žiadnu písomnú zmluvu a neobjasnil obsah ústnych dohovorov. Listiny predložené žalobcom sú čiastočne nečitateľné a obsahujú nezrozumiteľné sumy. Jeho prehľady, rozpisy a iné vlastné listiny sú pre súdne konanie nepoužiteľné. Ani jedna predložená listina neodôvodňuje nárok uplatnenej žalobou.

S poukazom na § 150 CSP dôvodil, že zákon účastníkom ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určený hypotézou hmotnoprávnej normy ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Účastníci konania teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Ak účastník neunesie dôkaznú povinnosť resp. dôkazné bremeno, má to pre neho nepriaznivý následok v tom, že súd pristúpi k vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia vo veci (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/217/2007 z 27.7.2009). Podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 6.6.2007 sp. zn. 11Co 28/2007, pokiaľ vady diela nie sú zhotoviteľom riadne odstránené, objednávateľ má možnosť uplatňovať iné právo (v prípade opätovného výskytu vady, prípadne väčšieho počtu väd, pre ktoré nemožno dielo riadne užívať), a to zrušiť zmluvu resp. od nej odstúpiť. V takom prípade by účastníkom vzniklo

právo na vrátenie si vzájomných plnení. Ak však objednávateľ nevyužil možnosť odstúpiť od zmluvy o diele a neuplatňoval si vrátenie vzájomných plnení, nemôže byť úspešný v súdnom konaní, v ktorom uplatňuje požiadavku na zľavu z ceny (ktorej uplatnenie je inak možné výlučne pri neodstrániteľných vadách, ktoré však nebránia riadnemu užívaniu podľa objednávky (viď Alena Hombáleková - Judikatúra Občianskoprávna úprava kúpnej zmluvy a zmluvy o dielo IURIS LIBRI spol. s r.o. 2016 str. 336.) Uzavrel, že keďže v spore nebolo preukázané ani žalovanou odovzdanie diela, nie je možné sa vyjadriť k otázke premlčania.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil iba právne ust. § 255 ods. 1a 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca s návrhom na jeho zmenu jeho zrušením a vrátením veci na nové konanie a rozhodnutie. Odvolanie odôvodnil ust. § 368 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Závery súdu nepovažuje za správne.

Súd uviedol, že v prejednávanej príhode došlo medzi stranami k uzavretiu zmluvy o zhotovení veci na zákazku, nie je však jasné, na základe čoho dospel k takémuto záveru, keď v prvej vete 18. bodu uvádza, že v doterajšom priebehu konania nebolo preukázané, kto, kedy, akú zmluvu a v akej forme uzavrel, záver o tom, že v prejednávanej príhode ide o zmluvu o zhotovení diela na zákazku nijako neodôvodnil a neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti opierajúce sa o žiadne konkrétne dôkazy podporujúce takýto záver. Žalobca citoval § 644 a § 652 ods. 2 O.z. s tým, že je zrejmé, že v prejednávanej príhode nejde o zmluvu o zhotovení diela na zákazku, ale o zmluvu o oprave a úprave vecí, čo odôvodnil tým, že predmetom zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou bola rozsiahla rekonštrukcia rodinného domu žalobcu, ktorá mala pozostávať okrem iného zo zateplenia fasády, vyhotovenia omietok a náterov fasády, výmeny okien, výmeny rín (odkvapových žľabov a rúr), vykonanie rekonštrukčných prác v interiéri atď. O opravu či úpravu vecí ide vtedy, keď predmetom zmluvy je zhotovenie len súčasti hlavnej veci. Žiadnou z vykonaných prác v prejednávanej príhode nedošlo k vytvoreniu novej veci, čo vylučuje aplikáciu ustanovení o zmluve o zhotovení diela na zákazku na prejednaný prípad. Naopak každou z vykonaných prác malo prísť v prejednávanej príhode k odstráneniu existujúcich väd vecí, následkov jej poškodenia, opotrebenia, či zmenu vlastností existujúcej veci (predmetného rodinného domu), čo je charakteristické pre opravu a úpravu vecí, všeobecne označovanej aj pojmom „rekonštrukcia.“ Z povahy samotnej zmluvy vyplýva, že ide o zmluvu o oprave vecí, keďže touto zmluvou došlo len k odstráneniu väd spojených s poškodením a opotrebením už existujúcej veci, ako aj k zmene jej vlastností, nie k zhotoveniu veci novej. O tom, že v prejednávanej príhode ide o zmluvu o oprave a úprave vecí svedčí aj to, že zákonodarcu v ustanovení § 654 ods. 1 za bodkočiarkou výslovne ráta aj so stavebnými prácami, o aké ide aj v prejednávanej príhode. Žalobca v doterajšom priebehu konania už viackrát uviedol, že v prejednávanej príhode došlo k uzavretiu ústnej zmluvy, pričom navyše žalovaná nikdy túto skutočnosť nespochybnila. O tom, že v prejednávanej príhode došlo k platnému uzavretiu zmluvy o oprave a úprave vecí svedčí navyše aj to, že právny poriadok Slovenskej republiky nijakým spôsobom neukladá povinnosť uzavrieť takúto zmluvu v písomnej forme, a teda argumentum a contrario je možné dospieť k záveru, že pre platné uzavretie takejto zmluvy postačuje ústna dohoda strán o podstatných náležitostiach, a to o predmete opravy a úpravy vecí a odplate za vykonanie diela. Na prejednaný prípad je potrebné aplikovať ust. § 652 a nasledujúce O.z. a dohodu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovanou ako Zmluvu o oprave a úprave vecí.

Citoval § 653 ods. 1, § 654 ods. 1 a § 655 ods. 1 O.z. s tým, že v zmysle § 655 ods. 1/ O.z. platí, že ak je vec opravená alebo upravená vadne, má objednávateľ právo na bezplatné odstránenie vady. Toto právo si pritom môže uplatniť reklamáciou v záručnej dobe 18 mesiacov. Zo samotného bodu 13 odôvodnenia napádaného rozsudku vyplýva, že v prejednávanej príhode bolo preukázané, že v rokoch 2013 a 2014 žalovaná vykonávala pre žalobcu dielo - rekonštrukciu (opravu a úpravu) rodinného domu. Od toho okamihu tak žalobcovi začala plynúť 18 mesačná doba na uplatnenie si reklamácie z vykonaného diela, ktorá tak mala uplynúť najskôr v júni 2015. Ako vyplýva z bodu 14 napádaného rozhodnutia, žalobca vykonanie prác na diele reklamoval dňa 7.8.2014, 15.9.2014 a 28.9.2014, teda preukázateľne v rámci lehoty na uplatnenie reklamácie väd vykonaného diela. Ani do 8.6.2015 však uvedené reklamácie vybavené neboli, čo vyplýva okrem iného aj z Rozhodnutia Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 16.02.2016, č. SK/0754/99/2015, ktoré je súčasťou súdneho spisu. Nakoľko k odstráneniu väd nedošlo, žalobcovi v zmysle ustanovenia § 655 ods. 1 O.z. vznikol nárok na zrušenie zmluvy alebo na primerané zníženie ceny opravy alebo úpravy, pričom voľba niektorého z týchto oprávnení spočíva výlučne na vôli objednávateľa. Nakoľko žalobca si dané vady odstránil na vlastné náklady, v zmysle uvedeného si tak žalobca podanou žalobou uplatňuje nárok na

primerané zníženie ceny, ktorá predstavuje výšku nákladov žalobcu na odstránenie vád, odstránenie ktorých bol povinný v rámci reklamácie vykonať žalovaný.

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 19.6.2018 výslovne špecifikoval z čoho pozostáva žalovaná suma a aký nárok predstavuje, čo vyplýva aj z 19. minúty zvukového záznamu z predmetného pojednávania, ako aj zo zápisnice z tohto pojednávania, v ktorej sa uvádza, že žalobcom uplatnený nárok pozostáva zo súm vyfakturovaných prác (ktorými malo dôjsť k odstráneniu vád na diele), zálohy a vlastných režijných nákladov žalobcu, pričom prehľad uvedených prác tvorí súčasť súdneho spisu (č. I. 105) a bol prílohou k podanej žalobe (príloha č. 11a). Uvedené tiež vyplýva aj z 19. bodu napádaného rozhodnutia, v ktorom konajúci súd sám túto skutočnosť uvádza. Skutočnú výšku uplatneného nároku chcel žalobca okrem iného preukázať aj navrhovaným znaleckým posudkom, ktorým by došlo k presnému určeniu ceny vykonaných prác, a teda by nesporne došlo k ustáleniu jednotlivých nárokov strán. Vykonanie takéhoto dôkazu však konajúci súd bez náležitého odôvodnenia nepripustil, čím odňal žalobcovi právo konať pred súdom, právo na spravodlivý proces i právo na súdnu ochranu.

Pokiaľ žalovaná v doterajšom priebehu konania posudzovala uplatňovaný nárok ako nárok na náhradu škody a pokiaľ vo veci konajúci súd vo vzťahu k uvedenému uviedol, že žalobca doposiaľ nijakým spôsobom svoj uplatnený nárok nešpecifikoval, je potrebné takisto dospieť k záveru, že ani tieto tvrdenia nemožno považovať za správne, nakoľko žalobca v predchádzajúcom priebehu konania riadne svoj nárok odôvodnil i špecifikoval. Samotná skutočnosť, že svoj nárok až do prevzatia právneho zastúpenia žalobca správne neoznačil, nemôže mu byť na škodu. Jedným zo základných princípov právneho štátu je princíp iura novit curia, teda súdy poznajú právo, na základe čoho mal samotný konajúci súd skúmať, o aký nárok ide a na prejednávany prípad tak má z vlastnej iniciatívy aplikovať príslušné právne predpisy a ich jednotlivé ustanovenia. V tejto súvislosti poukázal na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 31.5.2012 sp. zn.: IV. ÚS 285/2012-17, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 5Cdo/58/1999 s tým, že len alibistický záver súdu o tom, že žalobca v doterajšom priebehu konania svoj nárok právne nešpecifikoval a neodôvodnil nemôže byť podkladom pre rozhodnutie vo veci.

Zo strany žalovanej došlo k vzneseniu námietky premlčania uplatneného nároku, súd prvého stupňa sa s ne/premlčaním uplatneného nároku absolútne nevysporiadal, keď vo vzťahu k tejto námietke len jedinou vetou uviedol, že: „keďže v spore nebolo preukázané ani žalovanou stranou odovzdanie diela, nie je možné vyjadriť sa k otázke premlčania.“ Takýto záver nie je možné považovať za dostatočný. Citoval § 100 ods. 1 a § 101 O.z. s tým, že na prejednávany prípad je potrebné aplikovať všeobecnú trojročnú premlčaciu dobu. Žalobcovi vznikol nárok na primerané zníženie ceny za opravu a úpravu veci, ktorého sa tak mohol domáhať vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Zo samotného bodu 1 napádaného rozhodnutia vyplýva, že žalobca si svoj nárok na primerané zníženie veci uplatnil na súde dňa 7.12.2016, teda ani nie dva roky od samotnej opravy a úpravy veci (a už vôbec nie od uplynutia lehoty na vybavenie reklamácie), na základe čoho je zrejme, že všeobecná trojročná premlčacia doba v prejednanom prípade nemohla uplynúť a žalobcom uplatnený nárok nie je možné považovať za premlčaný. Žalovaná v predmetnom konaní síce námietku premlčania vznesla, avšak túto nemožno považovať za kvalifikovanú námietku, keďže neuviedla žiadne konkrétne skutočnosti, z ktorých by bolo zrejme, na základe čoho je možné nepochybne dospieť k záveru, že premlčacia doba na uplatnenie si nároku na primerané zníženie ceny uplynula. Okrem toho, že žalovaná v predmetnom konaní svoju námietku premlčania riadne neodôvodnila, túto navyše ani nepodložila relevantnými dôkazmi, pričom dôkazné bremeno v prípade tejto skutočnosti spočívalo práve na jej strane. V prípade ak žalovaná vznesie námietku premlčania je jej povinnosťou preukázať skutočnosti na určenie začiatku plynutia premlčacej doby (a tým aj uplynutie premlčacej doby). Žalobca citoval z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/353/2014 a sp. zn.: 4Obo/145/2007, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/38/2015-17, Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25Cdo/1960/1999, rozhodnutia Krajského súdu Žilina sp. zn.: 14Cob/198/2014 a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/15/2010. Žalovanou vznesenú námietku premlčania nie je možné považovať za dôvodnú a žalobcom uplatnený nárok tak nie je možné považovať za premlčaný.

Súd v prejednanom prípade procesne nepostupoval tak, ako to predpokladá príslušná právna úprava. Citoval ust. § 180, § 181 ods. 1 a 2 CSP s tým, že z obsahu zápisnice z pojednávania z 19.6.2018 ako i zo zvukového záznamu z tohto pojednávania nesporne vyplýva, že postup v zmysle citovaných ustanovení v prejednanom prípade zachovaný nebol. Konajúci súd v zápisnici na danom pojednávaní súde odkázal na ustanovenie § 181 ods. 2, avšak v danom prípade uviedol len to, že „v spore nie je zrejme „kedy? kto? ako? akú zmluvu?“ uzavrel.“, čo však rozhodne nemožno považovať za splnenie povinnosti v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 CSP. Uvedenú povinnosť nemožno splniť len tým, že súd len jednoducho uvedie, že niečo mu nie je zrejme. Poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10.10.2012 sp. zn. 7Cdo/128/2011, z 30.9.2014 sp. zn.: 2Cdo/287/2013. Súd prvého stupňa

nesprávnym procesným postupom odňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom, čo mohlo mať vplyv na výsledok konania. Vo veci konajúci súd totiž neurčil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami nesporné, ktoré dôkazy vykoná a taktiež absolútne neuviedol predbežné právne posúdenie veci, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, a to aj s poukazom na početnú judikatúru, z ktorej upriamil pozornosť najmä na Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn.: 12Co/522/2014 ale i rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn.: 17Co/611/2014.

Citoval ust. § 188 ods. 1 a § 204 CSP a dôvodil, že platí, že súd vykoná dôkazy na pojednávaní, pričom v predmetnom konaní nie je zrejmé kedy takéto dokazovanie súd vykonal. Konajúci súd bol povinný vykonať dôkaz listinami ich prečítaním, resp. oboznámením s ich obsahom, nakoľko žalovaná množstvo listinných dôkazov predložených žalobcom výslovne poprela, čo vyplýva okrem iného aj z 25. minúty zvukového záznamu z pojednávania dňa 19.6.2016. Napriek tomu, že k vykonaniu dôkazov v predmetnom konaní tak, ako to predpokladá právna úprava vôbec nedošlo, v 12. bode napádaného rozhodnutia sa uvádza, že: „súd vykonal dokazovanie listinou o reklamácii vykonaných prác, listinou o riešení reklamácie z 15.9.2014, uplatnením ďalšej reklamácie...“. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica z 30.7.2015 sp. zn.: 12Co/522/2014-453, z 30.6.2015 sp. zn. 17Co/611/2014-334 a uzavrel, že nesprávnym procesným postupom konajúci súd znemožnil žalobcovi vykonávanie jeho procesných práv do takej miery, že jeho konaním došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

Žalobca za účelom preukázania uplatneného nároku (okrem iného aj z toho dôvodu, že konajúci súd na pojednávaní viackrát uviedol, že žalobcom uplatnený nárok nie je dostatočne preukázaný) navrhol na pojednávaní dňa 19.6.2018 vykonanie dôkazu znaleckým posudkom. Tento návrh na vykonanie dôkazu však konajúci súd zamietol a daný dôkaz nevykonal, nakoľko podľa názoru súdu nie je pre konanie potrebný, pričom takéto svoje rozhodnutie neodôvodnil žiadnym spôsobom. S takýmto rozhodnutím súdu sa však v žiadnom prípade nie je možné stotožniť, a to i s poukazom na to, že žalobou uplatňovaný nárok bol medzi stranami sporný, čo vyplýva aj z vyjadrenia žalovanej z 9.8.2017, v ktorom žalovaná uviedla, že žalobcom uplatňovaný nárok predstavuje absolútne ničím nepodložené a nezrozumiteľné sumy a tvrdenia. Rovnako aj konajúci súd spochybňoval samotnú výšku uplatneného nároku, a to aj napriek tomu, že právny zástupca žalobcu súdu vyčíslenú sumu špecifikoval. Práve za účelom odstránenia týchto rozporov žalobca navrhol vykanie znaleckého dokazovania a zaviazal sa zabezpečiť súkromný znalecký posudok, čo však konajúci súd z nepochopiteľných dôvodov neakceptoval, hoci iba takýmto spôsobom bolo možné odstrániť akékoľvek nejasnosti týkajúce sa žalobcom uplatneného nároku, keďže jednotlivé listinné dôkazy boli druhou sporovou stranou výslovne spochybnené. Vykonanie znaleckého dokazovania v prejednávanom prípade umocňuje aj tá skutočnosť, že pre meritórne rozhodnutie veci je nevyhnutné vyjadrenie osoby odborne spôsobilej na posudzovanie týchto skutočností, nakoľko ani žalobca, ani právny zástupca žalobcu, ani právny zástupca žalovanej, a v konečnom dôsledku ani konajúci súd bez pomoci odboru znalej osoby nemôže s určitosťou posúdiť nároky jednotlivých strán tak, aby jeho následné rozhodnutie reálne zodpovedalo skutočnému stavu veci a aby ho bolo možné považovať za spravodlivé. Tým, že vo veci konajúci súd takéto dôkazy odmietol vykonať, došlo z jeho strany k vydaniu rozhodnutia na podklade nesprávne zisteného skutkového stavu na základe čoho je toto rozhodnutie potrebné považovať za svojvoľné a právne neudržateľné, pričom potreba jeho zrušenia nesporne prevyšuje nad zachovaním princípu právnej istoty. Pokiaľ súd vo vzťahu k uvedenému uviedol, že súkromný znalecký posudok mohol byť predložený v predchádzajúcom priebehu konania, je potrebné uviesť, že žalobca má v tomto spore nepochybne postavenie spotrebiteľa, pre ktoré je typické, že v civilnom sporovom konaní sa na neho nevzťahuje ustanovenie o sudcovskej koncentrácii konania s výnimkou, ak je spotrebiteľ zastúpený advokátom. K zastúpeniu žalobcu advokátom došlo až tesne pred vykonaním pojednávania dňa 19.6.2018, a to dňa 15.6.2018. Nakoľko do tohto momentu sa na žalobcu nevťahovali ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania, skoršie nenavrnutie znaleckého dokazovania mu nemožno pričítať za vinu. Právny zástupca žalobcu po prevzatí právneho zastúpenia (kedy sa na žalobcu začala vzťahovať koncentračná zásada) hneď pri svojom prvom procesnom úkone (pojednávanie z 19.6.2018), vykonanom len 4 dni po prevzatí právneho zastúpenia takéto znalecké dokazovanie navrhol, čím si splnil svoju povinnosť navrhnúť dôkazy včas. V sporoch, v ktorých na strane žalobcu alebo žalovaného vystupuje spotrebiteľ, je konajúci súd oprávnený aj bez návrhu vykonať dôkazy, ktoré niektorá zo strán nenavrhol. Ak teda konajúci súd ešte pred prevzatím právneho zastúpenia žalobcu jeho zástupcom mal pochybnosti o dôvodnosti uplatneného nároku čo do jeho výšky, nič mu nebránilo v tom vykonať akýkoľvek dôkaz na preukázanie skutočnej výšky nárokov strán (napr. nariadiť znalecké dokazovanie). Rozhodnutie, ktorým súd nepripustil vykonanie dôkazu znaleckým posudkom je nesprávne a právne neudržateľné.

V zmysle § 99 ods. 2 CSP platí, že konajúci súd je povinný bezodkladne vydať strane sporu zápisnicu z vykonaného procesného úkonu po tom, čo strana o zaslanie tejto zápisnice požiada. V prejednávacom prípade právny zástupca žalobcu hneď niekoľkokrát požiadal konajúci súd o zaslanie zápisnice z pojednávania z 19.6.2018, aj napriek tomu mu zápisnica z tohto pojednávania doručená nebola. Takýmto postupom konajúceho súdu bolo znemožnené žalobcovi vykonávanie jeho práv v takej miere, že mohlo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

Q. z pojednávania konaného dňa 19.6.2018 nezachytáva skutočný obsah pojednávania, čo môže taktiež spôsobiť porušenie práva strany na spravodlivý súdny proces a jeho práva na súdnu ochranu. Porovnaním zvukového záznamu z pojednávania z 19.6.2018 so zápisnicou z tohto pojednávania je hneď na prvý pohľad zrejmé, že táto zápisnica nezachytáva všetky rozhodujúce skutočnosti uvádzané stranami, či samotným súdom. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 19.6.2018 vyplýva, že súd odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku, pričom termín pojednávania mali strany zobrať na vedomie a mali sa zrieknuť predvolania. Po vypočutí zvukového záznamu z pojednávania však nie je jasné, na základe čoho súd dospel k záveru, že strany berú termín pojednávania na vedomie a že sa vzdávajú predvolania, keďže žiadna zo strán takúto skutočnosť nijako neuviedla, ani nepotvrdila. Ide pritom čisto len o vyhlásenie konajúceho súdu, ktorý stranám ani nedal možnosť sa vyjadriť k uvedenému. Takéto zrieknutie sa predvolania je zrieknutím sa súdu, nie sporových strán. Predmetná zápisnica z pojednávania absolútne nezachytáva skutočný priebeh pojednávania, pričom takáto neúplná a nepravdivá zápisnica absolútne nemôže naplniť účel sledovaný povinnosťou súdu vyhotovovať takúto zápisnicu.

Ak súd dospel pri preskúmaní žaloby k názoru, že podaná žaloba je nezrozumiteľná, zmätocná, či obsahuje iné vady, bol povinný v zmysle ustanovenia § 129 ods. 1 CSP vyzvať žalobcu na odstránenie týchto väd a odstránenie rozporov v nej uvedených. Uvedenú povinnosť si však súd absolútne nesplnil, pričom takýmto postupom mohlo dôjsť k tomu, že žalobcovi bolo znemožnené vykonávať jemu patriace práva a povinnosti a následne bolo rozhodnuté v jeho neprospech. V tejto súvislosti poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14.9.2011 sp. zn. I. ÚS 361/2010.

S poukazom na čl. 7 ods. 2 CSP žalobca dôvodil, že súd nijakým spôsobom strany nevedol k zmieri, čím z jeho strany došlo k porušeniu jedného zo základných princípov civilného sporového konania, v ktorej súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica zo 4.4.2018 sp. zn. 16Co/169/2017-209.

Predmetné rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, a teda je nepreskúmateľné. Súd v napádanom rozhodnutí vôbec neuviedol rozhodujúce skutočnosti, pre ktoré žalobcom uplatnený nárok považuje za nedôvodný, na základe čoho dospel k záveru, že v prejednávacom prípade nejde o zmluvu o oprave a úprave veci, prečo nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom a pod. Podľa 23. bodu napádaného rozhodnutia: „Žalobca vo svojej reklamácií uviedol nedorobené zateplenie, okno je uložené krivo, neukončené zateplenie pod strechou, rína od dvora je krivá atď...Z toho je možné usudzovať, že sporové strany uzavreli zmluvu o zhotovení veci na zákazku.“ Po prečítaní uvedeného sa však naskytá otázka: Ako konajúci súd dospel z uvedeného k záveru o zmluve o zhotovení diela na zákazku? Len na základe toho, čo žalobca uviedol vo svojej reklamácií rozhodne nie je možné zistiť o akú zmluvu ide (rovnako môže ísť o zmluvu o zhotovení diela na zákazku ako o zmluvu o oprave a úprave veci, či o úplne inú zmluvu). Po prečítaní celého rozhodnutia je tiež možné dospieť k záveru, že celé rozhodnutie sa vyznačuje popisným charakterom, ktorým konajúci súd len opisuje jednotlivé okolnosti prípadu. Žiadnym spôsobom sa podrobne nevenuje právnej stránke veci a uplatnený nárok neskúma z hmotnoprávneho hľadiska, neuvádza žiadne argumenty, pre ktoré dospel k svojmu rozhodnutiu, ani žiadnym iným spôsobom neuvádza, v čom žalobcom uplatnený nárok považuje za nedôvodný. Takéto rozhodnutie nespĺňa parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia, súd sa dostatočne nevyporiadal s tvrdeniami oboch strán, keď v ňom neuviedol žiadne relevantné dôvody, pre ktoré nárok žalobcu považuje za nedôvodný. Súd vo svojom rozhodnutí dostatočne a výstižne neuviedol základné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia ale len nekriticky vyslovil záver o nedôvodnosti uplatneného nároku, pričom tento záver nepodložil žiadnymi relevantnými úvahami, nie to ešte aj dôkazmi. Takéto rozhodnutie vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle a odôvodnenie tohto rozhodnutia rozhodne nespĺňa parametre zákonného odôvodnenia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP. Právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo na účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý súdny proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky totiž vyplýva, že tak základné právo podľa článku 46 ods. 1/ Ústavy Slovenskej republiky ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho

procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý súdny proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Z práva na spravodlivé súdne konania v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a návrhmi strán, tieto analyzovať a svoje závery pretaviť do rozhodnutia, z ktorého by bolo zrejmé, na základe akých úvah sa rozhodnutie súdu zakladá. K uvedenému však v prejednávanom prípade absolútne nedošlo, v dôsledku čoho súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

Na základe uvedeného žalobca namietal aj nesprávnosť a nezákonnosť výroku o nároku na náhradu trov konania, a to z dôvodu, že súd prvého stupňa vo veci samej rozhodol nesprávne.

3. Žalovaná sa k odolaniu žalobcu vyjadrila tak, že navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Prvostupňový rozsudok je podľa nej plne v súlade s aplikovateľným hmotným aj procesným právom, je vecne aj procesne správny. Prvostupňový súd v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu rozsudku viackrát opakovane vyzýval žalobcu na (prípadné) doplnenie svojich písomných podaní, poskytol žalobcovi dostatočný časový priestor na riadne uplatnenie všetkých svojich procesných práv. Prvé podanie žalobcu (návrh na zaplatenie 5658,84 eur s príslušenstvom s návrhom na vydanie platobného rozkazu) bolo doručené na konajúci súd dňa 7.12.2016. Súd poskytol žalobcovi priestor na doplnenie svojho podania (uznesenie z 23.2.2017), poučil žalobcu o ďalšom postupe, čo aj žalobca využil a svoje podanie doplnil svojím podaním z 8.3.2017 (žaloba s návrhom na vydanie platobného rozkazu). Toto podanie obsahovalo 12 príloh. Prvostupňový súd nemusel na vyššie uvedené podania prihliadať pre ich nezrozumiteľnosť (§ 128 ods. 3 CSP), prípadne mohol vyššie uvedené podania odmietnuť pre ich nezrozumiteľnosť (§ 129 ods. 2 CSP), súd tak však neučinil a poskytol žalobcovi ďalšiu možnosť na uplatnenie svojich procesných práv a to na pojednávaní vo veci, ktorého sa však žalobca osobne nezúčastnil (nezúčastnil sa ho ani žalovaný). Napriek uvedenému poskytol žalobcovi ďalšiu možnosť na uplatnenie svojich práv, a to na ďalšom pojednávaní vo veci dňa 14.12.2017. Tohto pojednávania sa žalobca zúčastnil a na tomto pojednávaní konajúci sudca žalobcu riadne poučil o všetkých jeho právach. Na tomto pojednávaní opäť mohol súd rozhodnúť vo veci, ale neučinil tak, poskytol žalobcovi ďalší priestor na uplatnenie jeho procesných práv, čo aj žalobca využil a žiadal zmeniť svoj žalobný návrh (resp. šlo o späťvzatie žalobného návrhu, nový žalobný návrh a zmenu žalobného návrhu naraz), súd na tomto pojednávaní upozornil žalobcu na možnosť zvoliť si právneho zástupcu a odročil na neurčito. Žalobca tak mal dostatok času na konzultáciu svojej veci s právnikmi, prípadne na nájdenie riadneho právneho zastúpenia (i keď to nie je procesnou podmienkou konania v tejto veci). Žalobca opätovne využil svoje procesné práva aj podaním zo dňa 31.1.2018, ktoré obsahovalo ďalšie prílohy k podaniu, na základe ktorého začalo toto súdne konanie. Súd vytyčil ďalšie pojednávanie a to na deň 19.6.2018, ktorého sa už zúčastnil aj právny zástupca žalobcu. Žalobca tak využil možnosť riadneho právneho zastúpenia. Súd na tomto pojednávaní vypočul prednesy a návrhy oboch právnych zástupcov a ukončil dokazovanie, následne rozhodol rozsudkom. Súd si splnil poučovaciu povinnosť podľa § 160 ods. 1 a 2 CSP, tiež sa snažil viesť sporové strany k zmiernosti (čl. 6 ods. 2 CSP). S poukazom na § 157 ods. 1 CSP uviedla, že súd v dostatočnom rozsahu (až nad rozsah) umožnil sporovým stranám uplatniť si všetky svoje procesné práva, riadne vykonal dokazovanie vo veci a následne riadne rozhodol prvostupňovým rozsudkom.

Podľa čl. 8 CSP: „Strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu“. Žalobca si túto svoju povinnosť nesplnil. V celom prvostupňovom konaní ani len neuviedol kedy a akú zmluvu mal uzatvoriť so žalovanou. Prvýkrát tak učinil až na poslednom pojednávaní, teda po minimálne troch písomných podaniach uviedol, že malo ísť o zmluvu o oprave a úprave veci, pričom nevedel konkretizovať žiadnu podstatnú hmotnoprávnú náležitosť takejto zmluvy v zmysle príslušných ustanovení O.z. a zároveň ani neoznačil žiadny dôkazný prostriedok, ktorý by mal potvrdiť existenciu takejto zmluvy a/alebo špecifikovanie jej náležitostí.

V celom prvostupňovom konaní neuviedol žalobca ani jeden dôkazný prostriedok, ktorý by mal priamo a/alebo odborne potvrdiť akékoľvek jeho tvrdenie. Súkromný znalecký posudok bol navrhnutý žalobcom až úplne na záver dokazovania, na výzvu konajúceho súdu a aj to bez uvedenia konkrétnych otázok, na ktoré by mal (a ktorý) znalec odpovedať. Žalobca nenavrhol v rámci dokazovania ani len vypočítať sporové strany na potvrdenie alebo vyvrátenie jeho tvrdení. V rámci civilného sporového konania platí, že každá sporová strana musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, teda kto tvrdí, ten dokazuje - *affirmanti incumbit probatio*. V celom prvostupňovom konaní žalobca nijakým spôsobom, v žiadnom jeho štádiu, riadne nepreukázal: aká konkrétna zmluva mala byť medzi sporovými stranami uzatvorená, kedy a s akými dohodnutými náležitosťami, aké poškodenie mala spôsobiť žalovaná, druh poškodenia, rozsah, aké vady malo mať plnenie žalovanej, povaha väd, rozsah, v akom pomere sa mala žalovaná podieľať na akýchkoľvek poškodeniach alebo vadách a na základe čoho dospel k prípadným percentuálnym pomerom pochybenia žalovanej, aké dodatočné náklady mali vzniknúť žalobcovi v súvislosti s konaním žalovanej, na základe čoho a prečo a akým spôsobom mali byť odstránené. Žalobcovi dokonca (ani pri spočítaní jednotlivých ním uvádzaných položiek v jeho podaniach) nesedela ani len výsledná suma, ktorej zaplatenie podľa petitu žiadal od žalovanej. Súd prvej inštancie dodržal princíp uvedený v čl. 15 ods. 1 CSP, opakovane poskytol žalobcovi priestor na predloženie dôkazných prostriedkov na podporu jeho tvrdení, žalobca však do spisu nedoložil ani jeden dôkaz podporujúci jeho tvrdenia a tak neunesol dôkazné bremeno.

4. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že tvrdenia žalovanej obsiahnuté v jej vyjadrení považuje za nesprávne, zopakoval svoju argumentáciu z odvolania. Uzavrel, že na prejednávany prípad je potrebné aplikovať ust. § 652 a nasl. O. z. a dohodu uzatvorenú medzi stranami ako Zmluvu o oprave a úprave veci.

5. Žalovaná k vyjadreniu žalobcu uviedla, že žalobca k času navrhnutia znaleckého dokazovania v konaní nevedel ani len upraviť ním uplatňované nároky tak, aby aspoň číselne sedeli, teda aspoň tak, aby súčet ním uplatňovaných (finančných) nárokov predstavoval sumu uvedenú v petite jeho žaloby. Nie je pravda tak, ako to tvrdí žalobca vo vyjadrení, že na ostatnom pojednávaní vo veci došlo k špecifikácii uplatňovaného nároku. Súd preto správne rozhodol o nevykonaní navrhovaného znaleckého dokazovania, pretože v opačnom prípade by znalec ani len nevedel čo má vlastne a v akom rozsahu posúdiť.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím *ex offio* na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a *contrario*) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

7. Predmetom odvolacieho konania bolo v danom prípade posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu v predmetnom spore zamietol.

8. Civilné sporové konanie je ovládané zásadou *iura novit curia* (súd pozná právo). Strany sporu nie sú povinné uplatnený nárok, ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia veci je vecou súdu.

Musia ale uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu právne kvalifikoval. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené.

Ak strana sporu uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ňou tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom strany a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. Ak teda súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, resp. výsledky vykonaného dokazovania umožňujú podriaďiť uplatnený nárok pod iné

hmotnoprávne ustanovenie, než akého sa žalobca dovoľáva, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne. Nemožno preto uprieť súdu, aby v spojení so skutkovými zisteniami urobil sám odlišné, právu zodpovedajúce hodnotenie žalobou uplatneného plnenia. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu z 22. septembra 2010, sp. zn. 5Cdo/196/2009).

Súd prvej inštancie v bodoch 20.-22. odôvodnenia napadnutého rozsudku síce citoval ust. § 631 O.z., ktoré aj čiastočne vyložil, necitoval však a nevyložil osobitné ustanovenia zmluvy o dielo označené ako „zhotovenie veci na zákazku“ a „oprava a úprava vecí“ (§ 644 až 656 O.z.) hoci v 23. bode odôvodnenia uviedol, že sporové strany uzavreli zmluvu o zhotovení veci na zákazku, čo usúdil iba z toho, že žalobca vo svojej reklamacii uviedol nedorobené zateplenie, krivé uloženie okna, neukončené zateplenie pod strechou a krivosť ríny od dvora. Žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že strany uzavreli zmluvu o oprave a úprave vecí. Neuviedol na základe akých skutočností a ako uplatnený nárok právne kvalifikoval, pod hypotézu ktorej konkrétnej normy ich podriadil, či z jej dispozície bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Nevyjadril sa ani k otázke či má daný vzťah spotrebiteľský charakter.

9. V bodoch 18 a 24 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie o.i. vytkol žalobcovi neúplné opísanie rozhodujúcich skutočností v žalobe.

Podľa § 127 ods. 1 CSP ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis.

Podľa § 129 ods. 1 až 4 CSP: (1) Ak ide o podanie vo veci samej alebo návrh na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, z ktorého nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, súd vyzve toho, kto podanie urobil, aby podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. (2) V uznesení podľa odseku 1 súd uvedie, v čom je podanie neúplné alebo nezrozumiteľné a ako ho treba doplniť alebo opraviť a poučí o možnosti podanie odmietnuť. (3) Ak sa v lehote určenej súdom podanie nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne; to neplatí, ak pre uvedený nedostatok možno v konaní pokračovať. (4) Ak sa podanie opraví alebo doplní v celom rozsahu v súlade s výzvou podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže rozhodnúť súd, ktorý ho vydal.

Podľa § 131 CSP žaloba je procesný úkon, ktorým sa uplatňuje právo na súdnu ochranu ohrozeného alebo porušeného práva.

Podľa § 132 ods. 1 až 3 CSP: (1) V žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. (2) Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy. (3) Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

Ustanovenie § 127 CSP stanovuje tzv. všeobecné náležitosti, ktoré musí spĺňať každé podanie adresované súdu. Popri týchto náležitostiach musia byť pri určitých typoch podaní kumulatívne splnené aj iné náležitosti uložené osobitným ustanovením, ktoré sú v prípade žaloby dané ust. § 132 CSP. Žaloba musí obsahovať osobitné náležitosti podania uvedené v § 132 ods. 1 CSP, teda označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

V prípade ak podanie strany nemá zákonom stanovené náležitosti, hovorí sa o vadách. Za vadu podania sa považuje predovšetkým absencia niektorej obsahovej náležitosti stanovenej zákonom pre podanie. Ide o tzv. neúplné podanie. V prípade, že z podania nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje alebo ide o podanie neúplné alebo nezrozumiteľné, je súd povinný ex offio vyzvať podávateľa k odstráneniu väd podania. Ak podávateľ v stanovenej lehote podanie neopraví alebo nedoplní, je potrebné skúmať, či je alebo nie je možné pre uvedený nedostatok v konaní pokračovať. Ak ide o taký nedostatok, pre ktorý nemožno v konaní pokračovať a podanie vo veci samej nie je ani napriek výzve súdu opravené alebo doplnené v stanovenej lehote, súd podanie odmietne.

Z obsahu spisu v predmetnom spore však vyplýva, že súd prvej inštancie v uznesení z 23.2.2017 pod č.k. 8C/342/2016-35 vyzval žalobcu na doplnenie a opravu žaloby iba v tom smere, aby doručil originál žaloby podpísanej žalobcom, presne označil žalovaného a žalobcu a aby presne uviedol, od ktorého dňa si uplatňuje úroky z omeškania, čo zo žaloby nie je zrejmé, keď žalobný petit musí byť jasný, zrozumiteľný a hlavne vykonateľný. Z uvedeného uznesenia nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie pokúsil akýmkoľvek spôsobom odstrániť ním tvrdenú vadu žaloby - chýbajúce pravdivé a úplné

opísanie rozhodujúcich skutočností. Citovanie § 132 ods. 1 CSP v odôvodnení uznesenia nemožno považovať za pokus o odstránenie tvrdenej vady. Žalobca v stanovenej lehote doplnil žalobu v podaní z 8.3.2017. Následne súd prvej inštancie vyhovel žalobe/návrhu na vydanie platobného rozkazu vydaním dňa 24.4.2017 platobného rozkazu pod č.k. 8C/342/2016-71, ktorý však uznesením z 13.6.2017 pod č.k. 8C/342/2016-75 zrušil (pre nemožnosť jeho doručenia žalovanej do vlastných rúk) a následne vo veci určil termín pojednávania, z čoho žalobca (v tom čase ešte právne nezastúpený) mohol dôvodne vyvodiť, že žaloba už žiadnymi vadami, ktoré by bránili pokračovaniu v konaní netrpí.

Podľa § 150 ods. 2 CSP na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany sporu požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

Súd môže vyzvať stranu sporu na doplnenie skutkových tvrdení, s cieľom korigovať situáciu, keď si strana sporu nesplní svoju povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti. Oprávnenie súdu vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení je potrebné chápať ako určitý korektív, ktorým sa odstraňuje prílišná tvrdosť prejednávanej zásady a je prejavom materiálneho vedenia sporu (porov. Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 45 s.).

V posudzovanej veci súd prvej inštancie vôbec nevyzval žalobcu na doplnenie skutkových tvrdení. Zamietavé rozhodnutie vo veci samej však súd prvej inštancie založil na pasívnom prístupe žalobcu, ktorý údajne neuviedol podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu, z ktorého dôvodu súd vyhodnotil žalobou uplatnený nárok ako nedôvodný a žalobu zamietol.

Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

Súd prvej inštancie ostatne uvedeným spôsobom nepostupoval, čím znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (súd prvej inštancie vo veci meritórne rozhodol s poukazom na pasívne správanie žalobcu, hoci žalobca poskytol skutkové tvrdenia v žalobe (a jej doplnení), keď i v prípade, že by sa javili súdu ako nedostatočné bolo namieste postupovať podľa § 150 ods. 2 CSP).

10. Vznesenie námietky premlčania je jednou z najčastejších foriem obrany povinných subjektov v prebiehajúcich súdnych konaniach. Otázka začiatku, plynutia, skončenia premlčacej doby, či otázka samej premlčateľnosti niektorých práv je však v praxi mnohokrát sporná.

Súdna prax aj právna teória pod premlčaním rozumie márne uplynutie doby ustanovenej v zákone na vykonanie práva; znamená výrazné oslabenie subjektívneho práva účastníka, keďže premlčaním síce jeho nárok nezaniká, nemôže byť však súdom priznaný, ak povinný pred súdom čelí uplatnenému právu námietkou premlčania. Nárok oprávneného účastníka trvá aj naďalej, stáva sa však prostredníctvom súdu nevymáhateľným (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 13.11.2008 sp. zn. 21 Cdo 2958/2007).

Účelom právnej úpravy inštitútu premlčania v občianskoprávných vzťahoch je, aby oprávnený subjekt (veriteľ) pod hrozbou sankcie premlčania uplatnil (vykonal) svoje právo v ustanovenej premlčacej dobe, teda včas. Účinné vznesenie námietky premlčania práva znamená, že súd oprávnenej osobe nemôže premlčané právo priznať, keďže vznesením námietky premlčania zaniká nárok na autoritatívnu vynútitelnosť uplatneného práva. Tento inštitút poskytuje východisko, ako predísť, resp. riešiť situácie, keď až po dlhej dobe dochádza k uplatneniu majetkového práva zo strany veriteľa, a tak sa do záväzkových právnych vzťahov účastníkov vnáša právna neistota, resp. hrozba, že dlžník môže byť vystavený bez zreteľa na čas (bez obmedzenia doby) úspešnej žaloby zo strany veriteľa. V inštitúte premlčania sa premieta pravidlo *vigilantibus iura scripta sunt* (že zákony sú písané pre bdelych, teda pre tých, ktorí o svoje práva dbajú; alebo inak povedané, že právo patrí bdelym). Námietka premlčania predstavuje spravidla efektívny postup - obranu dlžníka proti žalobe, že až po neúmerne dlhej dobe si veriteľ uplatní svoje právo; na druhej strane možnosť tejto námietky donucuje (vedie) veriteľa k včasnému vykonaniu svojho práva. Ide tu o predvídané právne postupy účastníkov záväzkových právnych vzťahov, ktoré zodpovedajú účelu premlčania. Nemožnosť priznať oprávnenému subjektu premlčané právo nastane až vtedy, keď sú splnené tieto skutočnosti: a) uplynie právnym predpisom vymedzený čas (premlčacia doba), b) nevykonáva sa právo oprávneným subjektom v priebehu takto vymedzenej doby, c) povinný subjekt v rámci súdneho konania o uplatnenom práve účinne vznesie námietku premlčania (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31.7.2009 sp. zn. 1 M Cdo 8/2008).

Povinnému subjektu je poskytnutá námietka premlčania ako účinná možnosť jeho ochrany pred uvedenými negatívnymi dopadmi dlhotrvajúcich občianskych subjektívnych práv. Je potom na úvahe tohto povinného subjektu, či námietku premlčania uplatní, alebo nie. Súčasne treba pripomenúť, že Občiansky zákonník zdôrazňuje aj vlastné pričinenie subjektov, pokiaľ ide o ochranu ich práv, a požaduje, aby predovšetkým oni sami sledovali svoje subjektívne práva a robili také kroky, aby nedochádzalo k ich ohrozovaniu a poškodzovaniu (časť rozhodnutia Ústavného súdu ČR z 11.5.2000 sp. zn. III. ÚS 158/99). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné. Dôvodnosť námietky premlčania súd skúma vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobou, pričom nie je významné ako účastníci nárok kvalifikovali z právnej stránky a z akých právnych dôvodov bola námietka premlčania vznesená. Právna kvalifikácia nároku uplatneného žalobou je výhradne vecou súdu a nie je rozhodujúce, ako tvrdené skutočnosti kvalifikuje účastník konania. Ak súd dospeje k záveru, že skutkové zistenia urobené v konaní možno subsumovať pod inú hypotézu právnej normy, než tú, ktorej naplnenia sa dovoľáva účastník konania, je povinný preveriť dôvodnosť takýmto účastníkom vznesenej námietky premlčania aj z hľadiska týchto záverov. To znamená, že dôvodnosť uplatnenia námietky premlčania súd skúma vo vzťahu k žalobným tvrdeniam, prípadne vo väzbe na zistený skutkový stav veci /v rozsahu, v ktorom skutkové zistenia opodstatňujú priznanie nároku - bez ohľadu na to z akého titulu/ (rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 14.12.2006 sp. zn. 29 Odo 245/2006). V predmetnom spore súd prvej inštancie k žalovanej vznesenej námietke premlčania uviedol iba jednu vetu: „Keďže v spore nebolo preukázané ani žalovanou stranou odovzdanie diela, nie je možné sa vyjadriť k otázke premlčania“. Z uvedeného je zrejmé, že vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania rozsudok neobsahuje vecné ani právne zdôvodnenie, v tejto časti je nepreskúmateľné.

11. V bode 25 odôvodnenia súd prvej inštancie poukázal na ut. § 150 CSP (ktorého obsah nesprávne interpretoval) a zaoberal sa všeobecne bremenom tvrdenia a dôkazným bremenom, avšak bez toho aby ustanovenie a úvahy aplikoval na konkrétny skutkový stav zistený v predmetnom spore.

12. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobca dôvodne namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Z dôvodu, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje akákoľvek argumentácia vo vzťahu k subsumácii zisteného skutkového stavu pod hypotézu príslušného zákonného ustanovenia, chýbal argumentačný základ, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať vo vzťahu k žalobcom uplatňovanému nároku.

Zákon (§ 220 CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia normovaním obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať, keďže má význam z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany strán sporu, ako i vyššieho súdu, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamena automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. sp. zn. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 163/2015 zo 17. marca 2016).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie ustanovenia § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku mal uviesť súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyložiť, ktoré skutočnosti mal preukázané a ktoré nie,

o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal aj ďalšie dôkazy a posúdiť zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Ak z odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, ako tomu bolo v danom prípade, odôvodnenie súdneho rozhodnutia je nepreskúmateľné a neurčité.

13. Odvolací súd k námietke žalobcu týkajúcej sa nevykonania dôkazov na pojednávaní uvádza, že je potrebné konštatovať, že v predmetnej veci súd prvej inštancie s výnimkou výsluchu žalobcu na pojednávaní nevykonal žiadne dokazovanie, vychádzajúc z obsahu zápisníc z pojednávaní z 21.9.2017 (č. I. 86), zo 14.12.2017 (č.l. 99-100), z 19.6.2018 (č.l. 127-128) a z 19.7.2018 (č.l. 144). Vyjadrenie, či prednes zástupcov strán nie je možné považovať za výsluch strany, resp. iný dôkazný prostriedok. Pri vykonaní dokazovania listinami súdom prvej inštancie, nebol dodržaný zákonný postup.

Podľa § 204 CSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

Oznámenie obsahu listiny sa uskutočňuje v prípade, ak by obsiahlosť údajov zachytených v listine vyžadovala neprimerane dlhý čas na vykonanie dôkazu prečítaním listiny, resp. ak to vo vzťahu k dokazovaným skutočnostiam postačuje.

Súd prvej inštancie nepostupoval v zmysle citovaného § 204 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že súd dôkazy listinami (ich prečítaním alebo oznámením ich obsahu) nevykonal, pričom v odôvodnení rozsudku sa na tieto dôkazy odvolával a vychádzal z ich obsahu.

Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom.

Vyššie uvedeným procesným postupom súdu prvej inštancie, strane konania bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.4.2011 sp. zn. 4 Obo 29/2010, uznesenie Krajského súdu v Trnave z 13.3.2018 sp. zn. 24Co/16/2017, uznesenie Krajského súdu v Prešove z 30.9.2014 sp. zn. 17Co/95/2014).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 13.2.2019 sp. zn. 8 Cdo 50/2018 konštatoval, že pokiaľ súd svoje rozhodnutie založí na výsledkoch dokazovania, ktoré nevykonal, resp. dôkazy, z ktorých pri svojich rozhodnutiach vychádzal, nevykonal v súlade so zákonom, jeho procesný postup bol nesprávny a konanie trpí vadou uvedenou v § 420 písm. f/ CSP.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05), odvolací súd sa preto už ďalšími odvolacími námietkami nezaoberal.

14. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, a to z dôvodu, že v dôsledku vyššie uvedeného procesného postupu súdu prvej inštancie, ako i v dôsledku nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku, bolo žalobcovi znemožnené uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom pre úplnú absenciu argumentačného základu, ktorý by mohol odvolací súd preskúmať a tiež z dôvodu, že by nebolo účelné nahradiť dokazovanie pred súdom prvej inštancie odvolacím súdom, ktorého podstata činnosti spočíva v prieskume rozhodovacej činnosti súdu nižšej inštancie, ktorú však nemôže nahrádzať.

15. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, tak bude v ďalšom konaní postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobcu v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nesplnenie procesnej povinnosti. Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia splnenia procesnej povinnosti strán konania, podľa § 150 a § 151 CSP, posúdi spornosť skutkových tvrdení strán, s vyvedením dôsledkov nesplnenia procesnej povinnosti. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia

procesnej povinnosti (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), svoj postup odôvodní v uvedenom smere. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednávacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu.

Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

V prípade bezvadnosti žaloby sa bude zaoberať žalobou uplatneným nárokom z hľadiska jeho podradenia pod príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem, vrátane posúdenia otázky či má daný vzťah spotrebiteľský charakter a vysporiada sa prednostne z dôvodu hospodárnosti so vznesenou námietkou premičania. Vyvaruje sa tiež zamieňania si čiastočného späťvzatia žaloby so zmenou žaloby (porovnaj č. I. 3, 41, 98, 100, 101 a 116 spisu) a nepresného označovania strán sporu v rozhodnutí.

16. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí preto rozhodne súd prvej inštancie i o náhrade trov konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania.

17. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)